

Våryra...

I våryran jag lutade kinden
mot det sedan länge saknade,
en skir grönska.
Tillät mig överraskas, känna,
men inte allt,
där jag kände saknaden i en bädd
som rymde mer,
där din närvaro var den första,
en bland vilda smaker
där du nu i våryra
spirar, där inne.

Blommor doftar...
och smaken finns på tungan.

Vårblomma, som i backen,
lutar dig mot din skönhet.
Du är min ständiga överraskning.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Leif Furstedt med Poeter.se id #15188 innehar upphovsrätten